

Hvem er den norske motorsyklisten? For å finne ut dette, går vi tett på motorsyklister som vi møter. Tett på helt vanlige, norske motorsyklister. Folk som kjører MC er nemlig ingen homogen gruppe, slik man gjerne får inntrykk av. Vi har forskjellig smak og forskjellige preferanser, men for oss alle er motorsykkelen en del av tilværelsen. Vi er forskjellige, men hvem er vi egentlig? I denne intervjuerier prøver vi å bli kjent med dem. Her og nå er det Kjetil Hagen som skal til pers. En garvet motorsykkelenusiast fra Lillehammer. Ja, for er det noen som virkelig kan påberopes å være garvet, er det han. Det begynte for nesten 60 år siden.

TRYGT PÅ VEIEN: Akkurat nå er det en Yamaha FZ1S som bringer Kjetil Hagen trygt rundt på veien, men like trygt har det ikke alltid vært. Det begynte med en tre-hjuls Tempo på slutten 60-tallet. Det kunne fort endt der.

LIVET MITT DREIER SEG OM TO HJUL!

MC-entusiasmen har han hatt så lenge han kan huske. Nå er han i sitt 69. år, og han er mer hekta enn noen gang. For et par år siden fikk han en medisinsk smell, men verden stopper ikke for det. Eller som han sier, Kjetil Hagen: Jeg er på vei – fremover!

Som gravende skribent, i Norges ledende motorsykkelenmagasin, er jeg alltid på jakt etter folk jeg kan intervju. Det er kanskje feil å kalle det en besettelse, men når jeg treffer motorsyklister jeg ikke kjenner, ligger intervju-tanken alltid i bakhodet. Og selvsagt er jeg

frampå og lurer på om de kunne tenke seg og bli intervjuet. Som regel er svaret det samme: -Intervju, spør de. -Med meg?!? Jeg har da ikke noe å berette. Jeg er en helt ordinær person, på nivå med alle andre ordinære personer. Spør heller noen som er mer interessante. Det svarer altså de fleste – men

de tar feil. Vi har kanskje ikke gjort ting som avstedkommer feite overskrifter og omtaler både her og der, men vi har levd våre liv. Våre individuelle liv. Hver og sær skiller vi oss ut. Det er det vi ønsker og la komme til uttrykk i denne intervjuerier. Når jeg sier det til potensielle intervjuobjekter, blir de gjer-

Navn: Kjetil Hagen.
Alder: 68 år.
Bosted: Lillehammer.
Sivil status: Singel, men er ikke ledig.
Yrke: Sjøfører og pensjonist.
MC-erfaring: Siden 1966. Ti-åring på tre-hjuling. Tok lappen i '72
Sykkel: 2008 modell Yamaha FZ1S.
Klubb: Lillehammer motorsykkellubb.

ne litt nysgjerrige. De er kanskje ikke interessert i å omtale seg selv med bred munn, men et intervju: Tja...

Heller ikke Kjetil Hagen er typen som omtaler seg med store ord, men har bredere og lengre erfaring enn de fleste av oss. Da han begynte, var han knapt tørr bak ørene. Det er kanskje en overdrivelse å hevde at han fikk motorsykkel inn med morsmelka, men det er faktisk ikke helt bak mål å påstå no' slikt..

Så Kjetil: Motorsykkelinteressen fikk du, lenge før du var gammel nok. Hvordan oppsto den?

– Egentlig begynte det med en 3-hjuling. En trehjuls Tempo med lastepan. Det var bestefar som eide den. Jeg syntes sykkelen var grom. Selvsagt fikk jeg lov til sitte på, men det var ikke nok for meg. Jeg maste om å få kjøre, og etter hvert ga han etter. Han lot meg kjøre!

Hvor gammel var du?

– Jeg hadde vel knapt fylt 10...

Som 10-åring debuterte altså Kjetil Hagen og gjorde omgivelsene utrygge på bestefars tre-hjuling...

– Det kan du godt si. Kjøreferdighetene var ikke mye å skrive hjem om, så det måtte vel bare gå som det gikk.

Å?

– En gang braste jeg gjennom gjerdet til naboen.

Oj! Jeg brukte begrepet «utrygg» som en tekstmessig floskel, men det var altså ikke helt trygt i Kjetil Hagens nabolag. Hvordan gikk det med deg og tre-hjulingen?

– Så vidt jeg husker gikk det bra med sykkelen. Med meg også forsåvidt, men jeg var skikkelig flau.

Og hva sa bestefar?

– Han bare gliste.

Du debuterte altså på en tre-hjuling. Når begynte du med to?

– Etter hvert fikk jeg meg en gammel Jawa 175.

Hvor gammel var du da?

– Nja... Det var vel kanskje i 13-års alderen...

13-åring med Jawa 175: Ikke hadde du førerkort, og ikke var du gammel nok. Det ble vel ikke så mye kjøring...

– Jeg kjørte en del, men ikke så mye på offentlig vei. Det ble mest på lokale bygdeveier, men Jawa'n var gammel og fordret mye mekking. Det å kjøre egen sykkel, når den gikk, var stas. Mekke-ferdighetene

MER HEKTA: Han bruker ikke store ord om seg selv, Kjetil Hagen, men han har bredere og lengre motorsykkelerfaring enn de fleste av oss. Nesten 60 år er det blitt, og han er mer hekta enn noen gang.

fikk jeg på kjøpet. De bare trigget interessen. Jeg hadde det moro!

Ikke så mye på offentlig vei, sier du. Forstår jeg deg rett, hendte det at du tok deg en tur på landeveien også.

– Ja, selvsagt! Riktignok var det ikke helt lovlig, men den gang var man ikke så nøye på det. Kunne man holde balansen og gi gass, var det på en måte akseptert. Den gang, altså på slutten av 60-tallet, var det ikke uvanlig å kjøre uten førerkort.

Ble du aldri tatt?

– Joda. Det var vel ikke til å unngå. Politiet tok meg noen ganger, men da fikk jeg bare beskjed om å stoppe motoren og skyve sykkelen hjem. Selvsagt gjorde jeg det – i hvert fall så lenge betjentene kunne se meg. Jawaen var jo tung å dytte. Så snart de var ute av syne trakk jeg i gang motoren og kjørte.

Ja, det var tider. Blir man tatt i våre dager, uten å være gammel nok, får man både bøter og det som verre er. Flere måneders utsettelse på førerkort blir det også. Du slapp unna, men hva sa foreldrene dine? De var vel ikke videre begeistret for dine motoriserte ulovligheter?

– Far sa aldri noe. Virket nesten som han syntes det var ålreit, men mora mi likte det ikke. Hun maste mye om det, men da ble det bare til at man lot være å kjøre når hun var i nærheten. Selvsagt visste hun at jeg kjørte, men hun resignerte og sluttet med maset. Jeg betraktet det som en stillestående aksept for kjøringa mi.

Sett i ettertid må man vel bare si at du hadde flaks. Én ting var at du kjørte ulovlig, uten at det fikk alvorlige konsekvenser. Noe helt annet er det faktum at du ikke kom ut for stygge ulykker. Hadde det skjedd, kunne det fått alvorlige konsekvenser for deg.

– I ettertid innser man selvsagt det. I ung alder gjør man gjerne dumme ting som man risikerer å måtte angre på resten av livet. Heldigvis gikk det bra for meg, og takk for det.

Du er sikkert ikke den eneste som er takknemlig for at ungdommelige utskjelser ikke gikk skeis, men etter hvert ble du gammel nok til å ta førerkort. Jeg antar at det skjedde så snart du ble 16?

– Ja, selvsagt. Jeg tok lappen på lett i '72, og da ble det Honda 100. Den hadde jeg i to år. Da jeg fylte 18 var jeg klar for større greier, nærmere bestemt en pent brukt Honda CB 500 Four.

I dag er kanskje ikke 500 kubikk allverdens, men på 70-tallet nøt man status når man kjørte

rundt på en 500-firer. Du startet altså med å gjøre omgivelsene utrygge på en 3-hjuling. Så ble det førerkort, Honda 100 og etter hvert en 500 Four. Nå har du hatt førerkort i over 50 år. Du har hatt et utall sykler, og du har kjørt mye. Har det gått bra? Jeg tenker på uhell, skader og førerkortbeslag.

– Ja, bank i bordet! Bortsett fra noen fartsbøter og et par prikker, har det gått bra. Jeg har sikkert hatt flaks, og det er noe jeg er enormt takknemlig for i dag. Slik tilværelsen har lært meg å kjenne, tar vi altfor mye for gitt. Vi burde være mye mer takknemlige for alt som er bra.

Helt enig! Vi burde vært mye mer takknemlige, men slik du uttrykker deg aner jeg en liten undertone. Er det spesielle ting du har i bakhodet på når du sier det?

– Jeg har levd noen år, og det meste har gått som på skinner. Men for et par år siden ble jeg rammet av kreft. Det var dramatisk, og ikke nok med det: På samme tid fikk jeg påvist aneurysme. Det er en utposning i en av pulsårene i hjernen. Det gir økt risiko for hjerneblødning. Heldigvis ser det ut til å gå bra, og takk for det, men i slike tilfeller innser man at man ikke kan ta noe for gitt.

Huff-da! Det høres dramatisk ut.

– Det er dramatisk. Det gjør noe med deg. Jeg har vært gjennom tøffe kreftbehandlinger. Så langt er prognosene gode. Aneurysmen ser også ut til å være under kontroll, men det ser dessverre ut til at den kommer til å hemme meg resten av livet.

Å?

– I hele mitt yrkesliv har jeg vært på veien. Mest som vogntogsjåfør, men jeg har også kjørt en del turbuss. Det har vært livet mitt, men nå ser det ut til å være slutt – dessverre. Aneurysmen og risikoen den fører med seg, gjør at jeg er blitt fratatt førerkortet på vogntog og buss. Det beklager jeg virkelig, for det var et yrke jeg virkelig trivdes med. Før sykdommen var jeg innstilt på å holde på til jeg ble godt over 70. Nå må jeg nok bare innse at den karrieren er over.

Så du regner ikke med å få kjøretillatelsene igjen, selv om du skulle bli friskmeldt?

– Jeg har hørt om noen som har fått det, men det er få. Riktignok skal det vurderes igjen om to år,

Reportasje: Jeg og min mc

men da er jeg altså 70. Jeg anser vogntog-kjøringa som en avsluttet karriere.

Så nå frister Kjetil Hagen en tilværelse som mer eller mindre ufrivillig pensjonist...

– Det kan du godt si, men jeg har ikke lagt inn årene helt. Fremdeles kjører jeg distribusjon for Gausdal Landhandleri, og trives med det. Jeg er bare nødt til ha noe å henge fingrene i,

Det skjønner jeg, men motorsyklist er du og, nær sagt, blir du. Nå kjører du rundt på en Yamaha FZ1S og trives godt med den...

– Ja. Den har en kombinasjon av komfort og kjøreegenskaper som passer meg bra. Den uthever seg ikke på noen måte, men jeg trives med den.

Kjører du langt?

– Det blir vel kanskje et par tusen mil i året...

Men ikke om vinteren?

– Jo, faktisk! Da jeg hadde XT1200, tenkte jeg ved flere anledninger at jeg skulle ta den ut på vinterføre, men det ble aldri noe av. Da den gikk fløyten, kjøpte jeg FZ'n, altså den jeg har nå. Da bestemte jeg meg for å gjøre alvor av vinterplanene. I fjor vinter rigget jeg den med piggedekk og la i vei. Det gikk greit, men det var ikke spesielt ålreit. Jeg syntes det var kaldt og jævlig. Det blir nok med den éne gangen.

Så det blir ikke mer vinterkjøring på deg?

– Man skal aldri si aldri, men i så fall må jeg ha en sykkel som er bedre egnet. En som er lettere og som har større forhjul.

Men du hadde jo, som du forteller, en Yamaha XT1200. Det er jo perfekt til vinterkjøring.

– Joda, den hadde nok vært det, men den gikk dessverre opp i røyk.

Opp i røyk??

– Det tok fyr i enkosanlegget. Uforbrent bensin, ble det sagt. Det ble så varmt at plast og ledningsnett smeltet. Dessuten fikk ramma en skade med den følge at sykkelen ble kondemnert. Jeg likte XT'n. Kunne virkelig tenkt meg maken, men den er historie – dessverre.

Det er dette intervjuet også – dessverre. En god samtale går så altfor fort, men spalteplassen setter en effektiv stopper for mer prat. Så Kjetil: Vi må gi oss. Er det noe du vil si til våre lesere, før vi runder av?

– Jeg antydte nok innledningsvis at jeg ikke hadde så mye å berette. Jeg tok feil. Faktisk har jeg mye mer jeg kunne tenkt meg å snakke om. Jeg tenker blant annet på aktivitetene i idrettsmiljøet her på Lillehammer. Men spalteplass er spalteplass, og den er begrenset. Men for å avslutte, vil jeg oppfordre alle til å kjøre motorsykkel. Prøv det, sier jeg bare. Og skulle du bli spurt, så må du ikke nei til et intervju. Det er både givende og, ikke minst, hyggelig!

Takk for praten.

Tekst: Jon Asgeir Lystad
jon@mcavisa-bike.no
Foto: Lystad Media/Privat

Kjetil Hagen

RENT PERSONLIG:

Digger:

– Kjøre vogntog og buss. Dessverre ser det ut til at det er slutt med det for min del.

Digger ikke:

– Det er mange dårlige sjåførere der ute.

Folk jeg har sansen for:

– I utgangspunktet har jeg sansen for alle.

Folk jeg ikke kan fordra:

– Jeg dømmer ikke folk før jeg er blitt kjent med dem. Stemmer ikke kjemien, er jeg ferdig med dem.

Positivt trekk:

– Jeg håper og tror at jeg blir oppfattet som hjelpsom og ålreit.

Mindre positivt trekk:

– Jeg er utålmodig og krever kanskje litt for mye av mine omgivelser.

Er stolt av:

– Jeg går ikke rundt og er stolt av meg selv.

Er ikke så stolt av:

– Røykinga mi! Jeg burde tatt grep for lenge siden. Klubbvennene mine er stadig etter meg for akkurat det.

Liker:

– Å pusle med mopeden og holde den i god stand.

Liker ikke:

– Å vaske hus.

Det beste jeg vet:

– Sol, sommer og 25-30 varmegrader.

Det verste jeg vet:

– Jeg hater kulde og snø!!

Det beste som har hendt meg:

– Det at jeg ble interessert i motorsykkel og alle de opplevelsene MC-aktivitetene har gitt meg.

Det verste som har hendt meg:

– For ikke så lenge siden ble jeg rammet av kreft og fikk slag. Heldigvis ser det ut til å gå bra, men tilværelsen min har forandret seg etter det.

Hvis jeg hadde ubegrenset med penger:

– Hvis jeg hadde vært i den situasjonen, hadde jeg levd ut MC-lidenskapen – hele året! Da hadde jeg fartet verden rundt, dit klimaet er behagelig, og kjørt motorsykkel.

Kjetil Hagen om ti år:

– Da er jeg 78. Er jeg heldig, har ikke tilværelsen forandret seg så mye. Jeg er i god form, er fremdeles kjørbar og bor i en verden som ikke er ødelagt av maktmennesker.

Kjetil Hagen med egne ord:

–Tja, jeg er hjelpsom og omgjengelig. Jeg er en god og allsidig motorsyklist som trives i godt lag sammen med andre, sosiale mennesker.

FEM FAVORITTER

Favorittmat: Ovnsbakt steinbitt i alu-folie med meierismør og mandelpoteter.

Favorittmusikk: Pink Floyd og Queen.

Favorittsted på MC: Alpene.

Favorittpolitikere: To blad Stoltenberg, men de får ikke min stemme. Den går nok i mer borgerlig retning.

Favorittprogram på TV: Nyheter – selv-sagt, men Beck er også en favoritt.

XT-TILVÆRELSEN: For noen år siden nøt han tilværelsen på en Yamaha XT1200. Her fra en tur i Alpene sommeren 2022. Dessverre ble det også en av de siste turene med XT'n. Kort tid etter gikk den, bokstavelig talt, opp i røyk.

